

Sygn. akt I C 612/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR Katarzyna Balcerczyk

Protokolant: st. sek. sąd Ł. S.

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko K. C.

o zapłatę

1. umarza postępowanie w zakresie kwoty 9100 (dziewięć tysięcy sto) złotych;
2. zasądza od K. C. na rzecz (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 15289 zł. (piętnaście tysięcy dwieście osiemdziesiąt dziewięć złotych);
3. zasądzoną w punkcie 1 wyroku kwotę rozkłada na 22 (dwadzieścia dwie) miesięczne raty z czego 21 (dwadzieścia jeden) w wysokości po 700 zł (siedemset złotych) zaś ostatnia w kwocie 589 zł. (pięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych), płatnych do 30 (trzydziestego) dnia każdego kolejnego miesiąca poczynając od 30- tego dnia miesiąca w którym uprawomocni się wyrok;
4. ustala, że uchybienie terminowi płatności którejkolwiek z rat powoduje natychmiastową wymagalność całego roszczenia wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, jednak nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie;
5. oddala powództwo w zakresie żądania odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, jednak nie wyższych niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia wyrokowania do dnia płatności poszczególnych rat;
6. nie obciąża pozwanej K. C. kosztami procesu.

Sygn. akt I C 612/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 grudnia 2015 r. wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystąpił o zasądzenie od K. C. kwoty 22.430,25 zł z umownymi odsetkami od dnia 4 lipca 2015 r. do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 20.086,08 zł oraz kosztów procesu z tytułu niespłaconego kredytu. [pozew – k. 2-6]

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgierzu. [postanowienie – k. 7]

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Przyznała, iż zalegała ze spłatą pożyczki, jednakże zawarła z bankiem ugodę, na mocy której wpłacała 700 zł miesięcznie z tytułu zadłużenia. Pomimo regularnych wpłat, bank skierował pozew

do Sądu. [odpowiedź na pozew – k. 35-37]

Pismem z dnia 5 września 2016 r. powód cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 9.100 zł. Wyraził zgodę na dalszą spłatę przez pozwaną zobowiązań w ratach w wysokości 700 zł miesięcznie do 30-ego dnia każdego miesiąca począwszy od 30 września 2016 r. z zastrzeżeniem, iż uchybienie w płatności którejkolwiek z raty skutkować będzie natychmiastową wymagalnością pozostałego roszczenia. Powód wskazał, iż na kwotę zadłużenia pozwanej składa się 12.451,42 zł, odsetki w kwocie 2.492,58 zł oraz 345 zł opłat i prowizji. [pismo – k. 59-60]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 czerwca 2013 r. K. C. zawarła z (...) Bank (...) S.A. umowę pożyczki gotówkowej numer (...), mocą której bank udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 23.595,51 zł. [bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia umowy – k. 20-26, harmonogramu spłaty – k. 27-27v]

Pismem doręczonym pozwanej 10 kwietnia 2015 r. powód wypowiedział umowę z zachowaniem 30-dniowego wypowiedzenia w związku z brakiem spłaty pożyczki. [wypowiedzenie – k. 28, zpo – k. 29]

Pozwana zawarła z bankiem ugodę, mocą której zobowiązała się dokonywać wpłat na poczet zadłużenia w kwotach po 700 zł miesięcznie. Obowiązywała ona do końca roku 2015 [bezsporne]

Pozwana spłacała raty w terminach i wysokości uzgodnionej umową do dnia 29 czerwca 2016 r. Kolejną ratę wpłaciła w dniu 3 sierpnia 2016 r. [zestawienie wpłat – k. 61]

Przedmiotowy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego materiału dowodowego w postaci dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powód cofnął pozew w zakresie 9.100 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, wobec czego Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie na podstawie art. 355 par. 1 k.p.c.

W niniejszej sprawie pozwana przyznała, że nie spłacała pożyczki zgodnie z umową. Zadłużenie pozwanej wynosi obecnie 15.289 zł. Wierzyciel wyraził zgodę na rozłożenie spłaty zadłużenia pozwanej na raty. Stosownie do przepisu art. 320 k.p.c. możliwość taka istnieje w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Szczególnie uzasadnione przypadki to sytuacje, gdy ze względu na stan rodzinny i majątkowy pozwanego jednorazowa zapłata byłaby niemożliwa lub znacznie utrudniona bądź też naraziłaby zobowiązanego na niepowetowane szkody. Jednocześnie jednak sytuacja majątkowa pozwanego umożliwia mu spłacenie należności w częściach. W niniejszej sprawie pozwana spłacała zadłużenie zgodnie z ugodą. Jedynie ratę z lipca 2016 r. wpłaciła 3 sierpnia 2016 r. Wynika z tego, że jest w stanie regulować terminowo raty, wobec czego Sąd rozłożył spłatę zadłużenia na raty w kwotach po 700 zł.

Zgodnie z wnioskiem wierzyciela sąd zawarł w orzeczeniu zastrzeżenie, że uchybienie płatności którejkolwiek z rat powoduje natychmiastową wymagalność całego zadłużenia oraz obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek umownych w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP, jednakże nie wyższych niż odsetki maksymalne stosownie do art. 481 § 2¹ k.p.c.

Należy przy tym wskazać, iż wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat, wobec czego żądanie w tym zakresie należało oddalić (uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70, OSNC 1971/4/61, LEX nr 1158, zob. też uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, OSNC 2007/10/147, OSP 2010/4/44, Biul. SN 2006/12/9, LEX nr 203857).

Sąd uznał za zasadne odstąpienie od obciążania pozwanej kosztami procesu stosownie do przepisu art. 102 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 czerwca 2012 r. (I CZ 34/12, LEX nr 1232459), do kręgu "wypadków szczególnie uzasadnionych" w rozumieniu art. 102 k.p.c. należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące

na zewnątrz. Do pierwszych zalicza się np. charakter żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, przedawnienie, do drugich - sytuację majątkową i życiową strony, z zastrzeżeniem, że nie jest wystarczające powołanie się jedynie na trudną sytuację majątkową, nawet jeśli była podstawą zwolnienia

od kosztów sądowych i ustanowienia pełnomocnika z urzędu. Całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego wyjątku powinny być ocenione z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia

8 stycznia 2013 roku (I ACa 697/12, LEX nr 1281107), nie jest wystarczające powołanie się jedynie na trudną sytuację majątkową, nawet jeżeli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych. W postanowieniu z dnia 26 września 2012 r. (II CZ 100/12, LEX nr 1232760) Sąd Najwyższy wskazał, iż ocena, czy w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony należy do swobodnej decyzji sądu ze względu na konieczność zapewnienia poczucia sprawiedliwości oraz realizacji zasady słuszności.

W judykaturze ukształtowała się zasada, zgodnie z którą dla sięgnięcia do przepisu art. 102 k.p.c. nie jest wystarczające powołanie się na trudną sytuację majątkową strony, nawet jeśli była ona podstawą do zwolnienia od kosztów sądowych.

W niniejszej sprawie pozwana starała się spłacić zadłużenie w ratach, co wskazuje na fakt, iż nie uchyla się od spłaty zadłużenia. Jednocześnie obciążenie jej kosztami procesu stanowiłoby znaczne obciążenie finansowe, które mogłoby rzutować na możliwość uregulowania raty zadłużenia. W tej sytuacji obciążenie jej kosztami procesu godziłoby w zasady słuszności oraz poczucie sprawiedliwości.

W tym stanie faktycznym należało orzec jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)